

Προσωπική άποψη

Το 2018 κλείνουν 100 χρόνια από την ίδρυση της Ελληνικής Μαθηματικής Εταιρείας! Θα περίμενε κανείς να είναι ένα ιδιαίτερα ζωντανό σωματείο, μια από τις πολυπληθέστερες επιστημονικές ενώσεις αγκαλιάζοντας τις δεκάδες χιλιάδες των μαθηματικών που εργάζονται στη χώρα και στο εξωτερικό. Με πολλές και ποικίλες δράσεις (μαθηματικά συνέδρια διεθνούς κύρους, εκδηλώσεις για τη σημασία των Μαθηματικών στους διάφορους κλάδους των εφαρμοσμένων επιστημών, στην οικονομία, στην τέχνη, σε πολλές πτυχές της καθημερινότητας των πολιτών). Θα περίμενε κανείς από την ΕΜΕ να έχει επιστημονικά επεξεργασμένες θέσεις για τη μαθηματική εκπαίδευση, τα αναλυτικά προγράμματα σπουδών, τα σχολικά βιβλία, στο πλαίσιο μιας εκπαιδευτικής πολιτικής που αποσκοπεί στη διάπλαση δημοκρατικών πολιτών και όχι υπηκόων. Η πραγματικότητα ωστόσο κραυγάζει. Η συντριπτική πλειοψηφία των πτυχιούχων μαθηματικών της χώρας απέχει από τις λιγιστές δραστηριότητες της Μαθηματικής Εταιρείας που μοιάζει «παγωμένη», εδώ και κάμποσες δεκαετίες, αδυνατώντας να παρακολουθήσει τις εξελίξεις.

Είναι πλέον ανάγκη: **Η Μαθηματική Εταιρεία να γίνει ο επιστημονικός φορέας όλων των συναδέλφων μαθηματικών.** Πέρα όμως από ευχές και καλές προθέσεις χρειάζεται πολύς κόπος, νέες ιδέες, διάλογος, σύνθεση απόψεων και συνεργασία, εξωστρέφεια και έργο, προκειμένου **να πειστεί ο κάθε συνάδελφος να γίνει κοινωνός των δραστηριοτήτων της ΕΜΕ.** Η καταξίωση κατακτιέται δεν χαρίζεται!

Το κεντρικό ερώτημα που, κατά τη γνώμη μου, πρέπει να απαντηθεί από τη μαθηματική κοινότητα, είναι: **Μπορεί η Ελληνική Μαθηματική Εταιρεία να αποτελέσει σημείο αναφοράς για το σύνολο των μαθηματικών;** Είναι δυνατόν η ΕΜΕ, όχι μόνο να ακολουθήσει αλλά να προηγηθεί των εξελίξεων υιοθετώντας μια επιστημονική προσέγγιση στην πρακτική της σε κάθε τομέα δράσης της; Μακριά από τη παραλυτική δύναμη της συνήθειας, τον εμπειρισμό, τις προσωπικές και στενά συντεχνιακές επιδιώξεις και επιλογές;

Είναι ένα στοίχημα που πρέπει να κερδιθεί.....

Γιατί όπως λέει και ο ποιητής: «... η ζωή αλλάζει δίχως να κοιτάζει τη δική μας μελαγχολία, κι έρχεται η στιγμή για ν' αποφασίσεις με ποιούς θα πας και ποιούς θ' αφήσεις».

Ίδωμεν